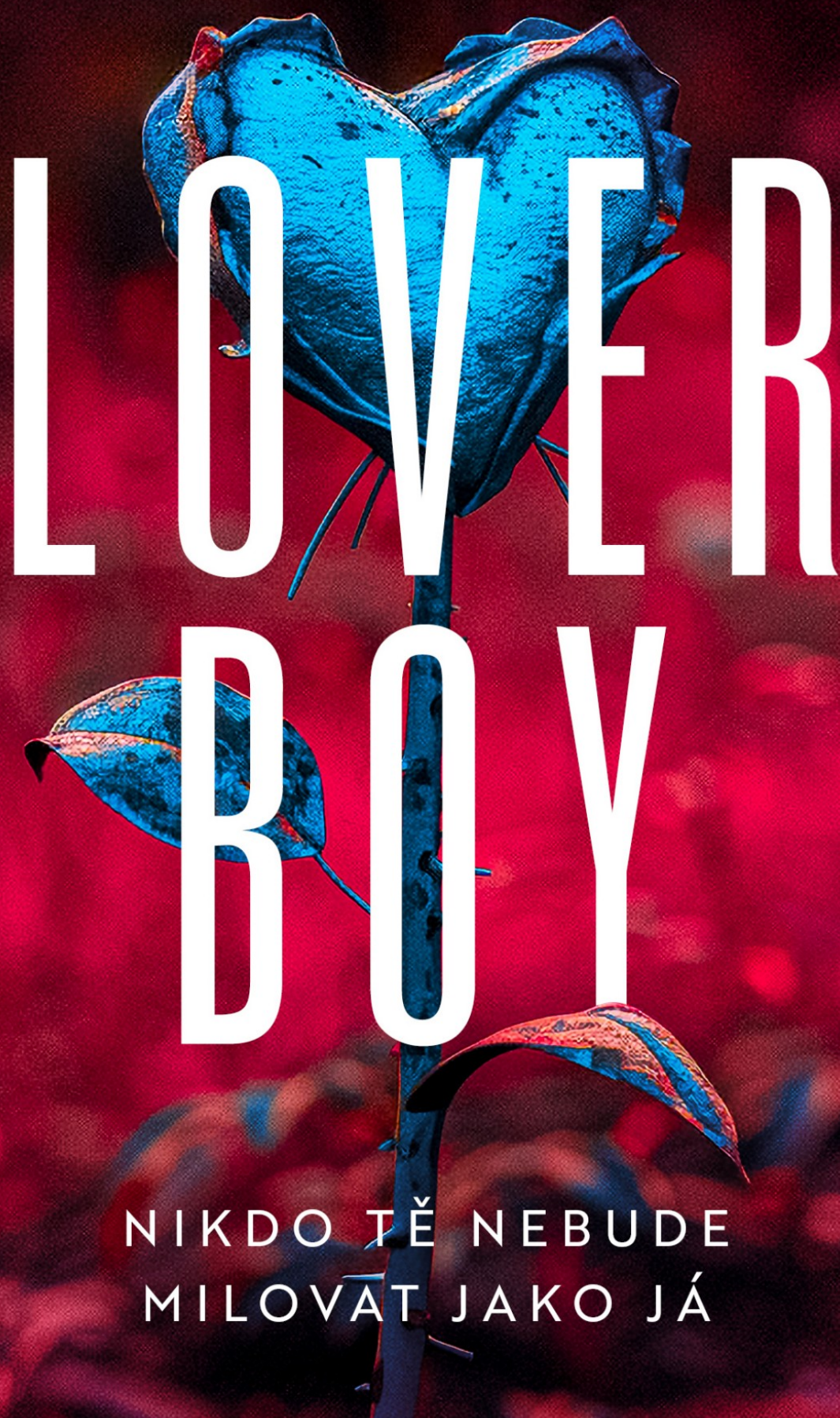

ANTONIA WESSELING

LOVER BOY

NIKDO TĚ NEBUDE
MILOVAT JAKO JÁ

KAZDA

ANTONIA WESSELING

LOVER
BOY

KAZDA

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.
Všechna práva vyhrazena.
Datum poslední aktualizace: říjen 2026
ISBN: 978-80-7670-323-0
Vytvoření elektronické verze: Sandstudios, 2025

Papírové vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s. r. o., v roce 2026.
Nové sady 2, 602 00 Brno
www.knihykazda.cz
info@knihykazda.cz
tel.: +420 725 565 486
Původní název: *Loverboy*
Copyright © 2025 by Knaur Verlag. An imprint of Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Mnichov, Německo
1. vydání
Překlad: Martin Richter
Redakce: Karolína Šnajdrová
Sazba: Kristýna Franková
Návrh a sazba obálky: Pavel Ševčík
Tisk a vazba: FINIDR, s.r.o.
ISBN 978-80-7670-315-5
Naše knihy dodávají na trh Euromedia Group, INFINITY ZOOM, KARAVELA, Kosmas, LIBRION a Pavel Dobrovský – BETA.
Všechna práva vyhrazena. Kopírování a šíření pomocí obrazu, rozhlasu, televize a internetu či prostřednictvím fotografií, zvukových nosičů a systémů zpracování dat jakéhokoli druhu je možné pouze s písemným souhlasem vydavatele.
Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz.

*Všem dívkám a ženám,
které si myslely, že jeho lásky nejsou hodny.
Které si myslely, že je s nimi něco v nepořádku.
Které si myslely, že se musejí změnit,
aby si zasloužily jeho náklonnost.*

*A mému mladšímu já,
které mezi ně bohužel patří také.*

PŘEDMLUVA

Ahoj,

tak nějak předpokládám, že sis tuhle knihu vzala do ruky, protože se ti docela líbí obálka. Fair enough...

Než začneš číst, chci tě krátce upozornit, že témata, kterým se tu věnuju, nemusí být pro každého zrovna snadno stravitelná.

Lola, všichni ostatní i já jsme sice fiktivní postavy a tenhle příběh je také vymyšlený, jenže osud, o kterém **Loverboy** vypráví, bývá občas normální. Normální a brutální (wow, to se rýmuje!).

Takže: Měla bys vědět, že v téhle knize najdeš explicitní scény sexuálního a citového zneužívání. Podrobnější seznam a vysvětlení najdeš na konci románu. Zároveň ti ale vyspoileruji děj.

Důležité je ale jedno: **Loverboy** není dark romance. Nic se tu neromantizuje, ale ani nezlehčuje.

Vivi

PS: Fakt mě štve, že tohle vůbec píšu, protože upřímně? Život tě taky před ničím nevaruje předem.

ČÁST PRVNÍ

1.

GONE GIRL

Ted' #Lola

„Moje spolubydlící zmizela.“

Vzduch páchne lacinou dezinfekcí, jaká za koronavirové pandemie stála snad u každého vchodu. Po lesklé bílé dlažbě se rozléhají kroky cizích lidí, ale ani ty nedokážou přehlušit nervózní bušení mého srdce. Od chvíle, kdy jsem před devatenácti lety přijela s rodiči do Německa, jsem byla na policejní stanici jen jednou. Asi před osmi měsíci se mi někdo naboural do účtu na Zalandu a objednal si oblečení za absurdních osm set dvacet tři eur. Proč si tu částku pamatuju tak přesně? Protože jsem pak asi tři týdny nemohla spát strachy, že těch osm set dvacet tři eur budu muset zaplatit. Pozor, spoiler: Opravdu jsem musela. A přesto se to neklidné chvění, které teď cítím v hrudi, nedá s tehdejšími pocitem vůbec srovnat.

Dnes totiž nejde o dva měsíční nájem za pokoj ve sdíleném bytě (víc si člověk jako student krátce po dvacítce může dovolit jedině s bohatými rodiči), ale o Vivian.

„Co přesně myslíte tím, že zmizela?“ Policistka, která se až doteď probírala papíry, zvedne hlavu a podívá se na mě přes tlusté sklo.

„Už několik dní se jí nejde dovolat.“ Zatímco tu větu vyslovuju, začnou se mi třást nohy. „A mám o ni strach.“

Policistka odloží stoh papírů, vyjde ze skleněné kukaně a ukáže doprava. „Pojďte, zavedu vás za kolegu.“

Teď už není cesty zpátky. A je to dobře.

Když procházíme chodbou, všimnu si, jaký je tu mumraj. Policisté spěchají z jedné kanceláře do druhé, telefony bez ustání vyzvánějí a celou služebnu vyplňuje změt hlasů. Všude kolem se vedou uspěchané rozhovory a debaty. Jeden policista tlačí kolem vozík se spisy, jeho kolegyně si dělá poznámky na desky a přitom mluví do mobilu. Vypadá to, jako by se každý snažil zvládat několik úkolů najednou.

Pohled mi padne na nástěnku plnou papírů. Na většině z nich jsou fotografie.

Oznámení o pohřšovaných, dojde mi ve chvíli, kdy se zahledím do tváře dívky, o níž už určitě slyšel celý Berlín. Spočítám letáky s její fotkou a dojdu k číslu pět. Pět výzev na jediné nástěnce.

„Pracujete všichni na případu Penelope?“ zeptám se policisty, který se zničehonic objeví za mnou. Je vysoký a hubený, má blond vlasy a ještě světlejší obočí.

„Děláme všechno pro to, abychom tu dívku našli.“

„A máte už něco?“

„O tom vám bohužel nemůžu nic říct. Pojďte se mnou. Budeme pokračovat u mého stolu.“

„Děkuju.“ Přestože je policista snad o dvě hlavy vyšší než já, jdu tak rychle, že si musím dávat pozor, abych mu nešlapala na paty.

„Tak, a teď mi povězte, proč jste přišla.“ H. Basa (nedělám si legraci, tohle vážně stojí na cedulce na jeho stole) mě gestem vybídne, abych se posadila.

Mám na sobě kraťasy, což je docela nepraktické, protože se mi už během prvních vteřin stehna přilepí k laciné plastové židli. Ano, vím, že to nezní zrovna jako důležitá starost, ale dokud řeším letní vedro, nemusím se tolik bát, že si samou nervozitou pozvracím klín.

„Moje spolubydlící se jmenuje Vivian Schwarzová a už šest dní se nevrátila domů.“ Polknu. Jednou. Podruhé. Tlustý knedlík, který se mi usadil v krku, ale nezmizí.

„Kolik jí je?“

„Dvacet, v září jí bude dvacet jedna.“

„Řekla vám, že chce někam odjet?“ Z H. Basy vyzařuje něco, co by se dalo označit jako profesionalita. Anebo také jako naprostá absence emocí. Způsob, jakým kladu doplňující otázky, mi každopádně připomíná spíš pokladního v supermarketu, který chce vědět, proč jste si zapomněli zvážit rajčata. Možná se to lidem v takovém povolání stává. Otupí, aby všechnu tu nespravedlnost vůbec nějak unesli.

Něco podobného nám říkala vyučující na semináři. „Policie je musí chytit, vy jako budoucí psychologové je musíte pochopit. Empatie je zbraň, kterou lze použít ve svůj prospěch,

ale také proti sobě. To druhé nesmíte dovolit!“

„Nebo bývá vaše spolubydlící takhle dlouho pryč často?“ vytrhne mě policista ze zamyšlení.

Zavrtím hlavou. „Ne, ještě nikdy se to nestalo. Za celý půlrok, co spolu bydlíme. Normálně stráví nanejvýš dvě noci u svého přítele.“

„Kontaktovala jste toho přítele?“

Zhluboka se nadechnu a znovu zavrtím hlavou. „To... to není tak jednoduché.“

„Jak to myslíte? Vy tedy nevíte, jestli je u něj?“

„Ne. Už nevím vůbec nic. Myslím, že chtěla jet za ním.“ Kousnu se do rtu a pod stolem křečovitě stáhnou prsty u nohou. Jak mu mám vysvětlit, co se stalo, když to sama nevím? „Vivi byla hrozně rozrušená.“

„A co rodina vaší kamarádky? Ptala jste se jejích rodičů?“

Zase mi nezbyvá než zavrtět hlavou.

„Pak vám radím, abyste to udělala. Třeba vaše spolubydlící odjela domů.“

„Její rodinu neznám.“ Z chodby k nám náhle pronikne vzlykot nějaké ženy a mně se napnou všechny svaly v těle.

Empatie je zbraň, kterou... Hlas vyučující slyším kdesi v dálce. Stejně jako pláč té ženy, což možná souvisí s tím, že H. Basa vstane, zavře dveře kanceláře a znovu se posadí za stůl.

„Podívejte, chápu, že máte starost, ale vaše spolubydlící je plnoletá, což znamená, že může jít, kam se jí zachce. Navrhnu, abyste se pokusila spojit s Vivianiným přítelem a zjistila, jestli neví víc nebo nezná její rodiče. Dokud nemáme důvod domnívat se, že se něco stalo, nemůžeme...“

„Právě že se něco stalo. Jsem si tím jistá,“ skočím policistovi do řeči. Na ruce mi nervozitou naskákají červené skvrny. *Tak do toho, Lolo! Vezmi to pěkně od začátku!*

2.

LIT BUT LOST

O čtyři měsíce dříve #Vivi

Pod nohama mi duní basy. V dusném vzduchu se mísí pach potu s nádechem něčeho sladkého, snad rozlitého koktejlu. Světla blikají do rytmu hudby, chvíli červeně, chvíli modře, a celé to mihotání působí téměř surreálně.

Stojím u rohu baru a přímo před sebou mám kluka, který vypadá až příliš dobře na to, aby mohl být skutečný. Moje nejlepší kamarádka Dalia vždycky říkala, že takoví muži existují jenom ve filmech. To bylo však ještě předtím, než začala chodit s Danielem.

Jenže tenhle kluk je úplně jiná liga než Daniel. Tmavě plavé vlasy mu lehce spadají do čela. Má výrazný obličej a ostře řezané lící kosti, které se při rychlém střídání světél nápadně rýsují. Mladá žena s vlnitými světlými vlasy, se kterou ten kluk mluví, se směje a oči jí září. Přistihnu se, že bych si s ní aspoň na pět minut přála vyměnit místo. Pohybuje se nenuceně a působně, zatímco on při gestikulaci zavadí o její paži.

„Co si dáš?“ zeptá se mě barman.

Zamrkám a odtrhnu se od mužského zjevení vedle sebe. „Ehm, něco, co má grády, prosím. Třikrát.“

Je pozoruhodné, jaký vliv má pan Nebeský na to, že si najednou nedokážu vzpomenout, co si chci objednat. Ještě pozoruhodnější ovšem je, že na něj nedokážu přestat zírat.

Vtom zvedne hlavu, podívá se dívce přes rameno k druhému rohu místnosti a vykročí směrem pryč ní. Vzápětí ho pohltí světla klubu.

„Midori Sour, může být?“ zeptá se kluk za barem.

Jako by mnou náhle projel elektrický proud. Přikývnu a vytáhnu peněženku. Sotva přede mě postaví drinky, začnu si s nimi razit cestu zpátky k našemu místu na kraji parketu.

„Konečně!“ zavolá na mě Helena. „Už jsme si říkaly, žeš někoho sbalila, ale...“ Pobaveně zkříví rty a zbytek věty je dokonale jasný: *ale pak nám došlo, jak je to ve tvém případě nepravděpodobné.*

„Promiňte, nemohla jsem vás najít.“ Rychle Heleně vrazím jednu sklenici do ruky a obrátím se k Lole, která stojí vedle kamarádky a podezíravě si naše nápoje prohlíží.

„Tohle má být spríte?“

Do háje.

„Barman asi nedával pozor.“ Nebo já, když jsem se nechala zhypnotizovat pohledem na cizího kluka.

„A co je tohle?“ Tekutina svítí nepřírozenou zelení. Na hladině se lesknou kostky ledu a při každém pohybu cinkají. „Vypadá to, že po třech locích skončím pod stolem.“

„Nebo prožiješ hříšnou noc s nějakým sukničkářem. Když se tady tak rozhlížím, pár z nich by mě dostalo i za střízliva.“ Helena našpulí rty.

„Určitě v tom skoro nic není,“ odpovím poněkud vyhýbavě na její původní otázku, přestože pronikavé limetkové aroma nedokáže přebít pach laciného alkoholu. „Nemůžete mě v tom teď přece nechat. Jeden kelímek stojí sedm eur.“

„Tys za to zaplatila?“ Helena přelétne pohledem nápoje a pak se napije. Její tmavě rudě nalíčené rty zanechají na sklenici otisk a ona si dokonale upravenými prsty projede blond vlasy po ramena. „Děvče, copak ti nikdo nevysvětlil pravidla hry? Hlavní zákon paření říká, že neutrácíme ani cent. V tomhle klubu bys našla stovku nadržovaných týpků, kteří by ti ty drinky s chutí zaplatili.“

Usrknu ze sklenice a svařím čelo. „Myslíš to vážně?“

„Jasně.“ Pokrčí rameny. „Taky z těch chlapů musíme něco mít. Přísahám, že to funguje pokaždé, dokonce i u vstupného.“

„Nenech se svádět k takovým nápadům, Vivi!“ Lola pozvedne obočí a v černých kotníčkových botách se postaví na špičky, aby viděla přes dav. „Jsme sebevědomé, nezávislé ženy.“

Helena protočí oči. „Hovno jsme! Patriarchát s námi ve všech ohledech vyjebává. Jako ženy máme plné právo využít příjemné stránky sexismu. Sežer, nebo budeš sežrána.“

V očekávání zásadní feministické debaty do sebe obrátím zbytek drinku. Těch sedm eur je podle mě skvělá investice. Jakmile se mi začne motat hlava, uvolním se a třeba dokážu na toho kluka od baru zapomenout.

„Fuj, chutná to jako kyselina.“ Lola se rozkašle. „Je v tom opravdu likér?“

Helena se zahihňá. „Tak si zkus loknou tekuté baterky. Odkdy jsi tak vybírává? V prvních semestrech se zdálo, že jsi bezedná.“ Obrátí se ke mně. „Dokážeš si to představit, Vivienne? Teď už to k ní vůbec nesedí, co?“

„Vivian,“ opraví ji Lola, zatímco já předstírám, že jsem si ničeho nevšimla. Pokud jde o moje jméno, už mě nic nepřekvapí. V páté třídě si kluci dělali legraci tím, že mi říkali Kiwi. Došlo to tak daleko, že se náš tělocvikář u pololetního vysvědčení zeptal, kdo je ta Vivian na jeho seznamu třídy.

„Nevím,“ odpovím. Celkově mi toho o Lole není moc známo. Lola, kterou znám já, je zodpovědná, skoro až příliš rozumná. Takovým tím způsobem, kdy se snaží vyhovět úplně každému. Kdyby mě teď viděli lidé, co mě znali dřív... Nejspíš by nevěřili, že se někdo jako Gloria De Santis chce kamarádit právě se mnou.

„Ale jo, určitě. Loni byla vždycky první, kdo se zbořil.“ Helena zavrtí obočím a otočí se k Lole. „Do prdele, během seznamováku ses mě ptala, jestli nemám kondom.“

„To byla Klara, ne já.“ Moje spolubydlící se nervózně zasměje a odhrne si z obličeje rudý pramen vlasů. „A patřilo to k tomu pitomému *Být tebou*...“

O téhle party hře bych taky mohla vyprávět. Jedenáctá třída. *Být tebou, políbím Kiwi nebo dám na Insta, že bych ho někomu ráda vykourila*.

Příspěvek, který Sebastian o dvě minuty později zveřejnil, dostal 568 lajků.

„To byly nejlepší časy,“ prohlásí Helena a povzdechne si. „Někdy bych si přála, abychom je mohly zažít ještě jednou.“

„To by bylo krásné,“ přitaká Lola zasněně.

Když se z reproduktorů ozvou první vteřiny *I Can Do It With a Broken Heart*, Helena zaječí. „Panebože, tuhle písničku miluju.“

Lola se zachichotá, položí prázdnou sklenici na odkládací pult vedle Heleniny a pak se obě chytanou za ruce. Vyhodí paže do vzduchu, jako by hudbu nejen slyšely, ale cítily hluboko v žilách. Jako by byly její součástí – nebo ona součástí jich. Zato já tam rozpačitě postávám a přemýšlím, co si lidé pomyslí, když se podívají na naši skupinku. Nikdo by nevěřil, že k nim patřím, na to jsme příliš rozdílné.

Zatímco si ty dvě užívají, já se pohybuju jako loutka v maňáskovém divadle. Vypadávám z rytmu, podobná autu jedoucímu na dálnici v protisměru.

Je čas zmizet. Ustoupím o pár metrů stranou a u barového stolku se zbavím sklenice.

DJ přepne na další skladbu a z davu se ozve nadšený výkřik. Z té písničky znám jen úryvek – refrén, který právě virálně koluje na TikToku.

Ve videích se mladé ženy pohybují do hudby, jako by celý život nedělaly nic jiného. Patří k těm lidem, kteří u profilovky používají funkci *Vyfoťti*? K těm, kteří nemusejí hodiny přemýšlet, na kterém snímku vypadají nejmíň příšerně?

Na rozdíl od nich mám já v TikToku spoustu konceptů, které nikdy nezveřejním. Nesnesla bych, kdyby takový příspěvek viděly Dalia a Franzí. Od maturity jsme se sice už nesetkaly, ale přesto mi jejich hlasy stále znějí hlavou jako ozvěna.

Musíš dělat, jako by ti všichni byli ukradení. Kluci vycítí, když po nich jedeš. Nesmíš působit tak needy. Nikdo nechce použité zboží. Buď originál.

Celá nesvá se kousnu do spodního rtu a pozoruju Lolu. U ní ten postoj všichni-jste-mi-u-prdele-já-jsem-originál vypadá tak snadno. Ona tak prostě žije.

Rozmáchně se ke mně otočí a černá sukně jí lehce zavlaje. „No tak, Vivi, pojď k nám a zatancuj si s námi!“

„Já nevím...“

Lola si položí jednu ruku v bok a druhou ke mně vyzývavě natáhne, zatímco se pohupuje do rytmu. „No tak!“ překřikuje hudbu. Oči jí v proměnlivém světle jiskří a její úsměv má ten nakažlivý lolovský šarm, kterému se těžko odolává.

Nerozhodně přešlapuju a rozhlížím se, jako bych hledala únikovou cestu. Písničku, která se teď line z reproduktorů, znám. *Unwritten* od Natashy Bedingfieldové. Poslední dva týdny si ji Lola pouštěla během sprchování pořád dokola.

Nebud' takový freak, zamumlá mi v hlavě jakýsi hlas. *Není divu, že tě nikdo nikde nechce.*

Vlastně nechci, pomyslím si, ačkoli noha už udělá riskantní krok směrem k Lole. A pak další. Proč si moje tělo dělá, co chce?

Zase za to může Lolino záviděníhodné vůdčí charisma. Nikdo a nic ji nezastaví. Jako by si přečetla mé myšlenky, najednou mi položí dlaň na rameno. „Copak ty se nebavíš?“

Mám pár vteřin, abych si vymyslela nějakou výmluvu, ale bože, nic mě nenapadá. Pokaždé je to stejné. Jakmile chci něco říct, mozek mi úplně ztuhne. Mám v něm dva různé pevné disky a jen jeden funguje jakž takž normálně. Jenže právě ten se pokazí pokaždé, když chci působit aspoň trochu cool.

Pomalů se začnu pohybovat do hudby. Aspoň myslím. Doufám. Paže mi visí podél těla a zvládám sotva ohýbat kolena do rytmu. Pokusím se zakroužit boky, jenže výsledek připomíná spíš trhavé pohupování sem a tam a já se ani trochu necítím tak uvolněně, jak bych si představovala. Tak uvolněně, jak vypadá Lola. *Nemysli na to, kolik lidí tě může sledovat. Představ si, že jsi jako Lola. Nemysli na to, že by někde poblíž mohl být pan Nebeský. Stejně by o tebe nestál.*

„Všechno v pohodě, Víví?“ vyptává se Lola. Dokonalá Lola, která všechno vidí. Je tu pro každého. Ale zároveň to má ve všem snazší.

„Cože?“ Přitom jsem jí rozuměla hned. Jenom mám ve zvyku nechávat si otázky opakovat, abych získala čas. Čas na uvolnění svého robotického těla.

„Ptám se, jestli jsi v pořádku.“

„Dokonalém.“ Čas zdokonalit lež. Je mi skvěle. Ano, jsem šťastná.

Ani trochu ti nezavídím, že na rozdíl od mých rodičů, kteří mají svou dceru úplně u prdele, tobě tvůj táta vynesl ty pitomé krabice až do čtvrtého patra, protože nám nefunguje výtah.

S Daliou to bylo stejné.

Ne, vůbec mi nevadí, že můj crush šel radši na maturitní ples s tebou a pak jste spolu začali chodit.

„Vypadáš unaveně. Nechceš už jít?“ Lola je tvrdší oříšek. Na rozdíl od Dalie mi odpověď nezbaští, a dokonce přestane tancovat. Asi si všimla, že jsem mimo rytmus. (Všechno je vlastně jako vždycky, jen ona to ještě neví.)

„Ne, vážně je všechno super. Jen potřebuju zapít tu hořkou pachutí.“ Tenhle hořký život. Kéž by se dal spláchnout stejně snadno. Abych Lole dokázala, že si nemusí dělat starosti, znovu začnu tancovat.

„Hořkou? Takže ti to taky připadá tak odporné?“

Ve skutečnosti to ujde. „Barman mi vážně tvrdil, že toho v tom drinku moc není.“ Ano, něco takového nejspíš řekl, zatímco já jsem mrhala myšlenkami na nejžhavějšího kluka v sále.

„Moc je vždycky subjektivní pojem, ale můžu vám dojít pro něco jiného. Třeba tentokrát dostanu limonádu.“

Vrátil se? Pan Jsem-příliš-krásný-než-abych-byl-skutečný? Spíš ne.

„Půjdu s tebou.“ Naděje umírá poslední.

„Přineste něco i mně, jo?“ zaslechnu Helenu, než se začneme prodírat k baru.

„Popravdě ani netancuju moc ráda,“ prohodí ke mně Lola. „Jen nechceš kazit zábavu a...“ V půli věty se zarazí. „Ne že bych si to myslela o tobě. Chci říct, že ti rozumím.“

„To je dobré. Takhle jsem to nebrala.“ A i kdyby, měla by pravdu.

„Díky. Jsem ráda, že jsi šla s námi. Kdybych tu byla jen s Helli, už by mě dávno zlila.“ Lola se usměje. „A ta historka s kondomem vážně nebyla o mně.“

„Škoda,“ odpovím a mrknu na ni. Co si o mně myslí? Že jsou všechny šedé myšky pruderní? Je mi úplně jedno, s kolika kluky se během prvého seznamováku vyspala. Celkově je mi fuk, s kolika lidmi spí ostatní. „Ráda bych se dozvěděla, jak ta historka pokračovala.“

„To já taky.“ Lola se s úsměvem postaví k baru. „Dáme si sprite?“

Chci udělat krok doprava a postavit se vedle ní, jenže se mezi nás nacpe nějaký ramenatý chlap. Taktak se vyhnu jeho rameni a ušetřím si poranění lebky.

„To nemáš oči?“ zahřmí za mnou hlas.

Už se chystám omluvit, když mě náraz zasáhne dvě zjištění. Zaprvé: Ten hlas nepatří nikomu jinému než panu Jsem-příliš-krásný-abych-byl-skutečný. Zadruhé: Nemluvil na mě, nýbrž na pitbulla, který mi vyfoukl místo.

„Málem jsi ji porazil.“ Najednou nevím, co se stalo dřív: zda se mě zastal řecký bůh, nebo jestli ten samý řecký bůh chytil pitbulla za rameno. „Zařad' se dozadu!“

Tohle musí být sen.

„Co je ti do toho?“ vyštěkne pitbull s rozšířenými nozdrami. „Ta malá ti patří, nebo co?“

Oh, shit. Oči blondáťáka se výhružně přimhouří. „Nelíbí se mi, když muž zapomíná na slušné vychování. Ta malá není žádný zasraný pes a nepatří nikomu.“

„Máš snad v hlavě nasráno?“ Pitbull mávne rukou. „Tak jestli ti to udělá radost...“ Ustoupí a uvolní mi místo. A já? Jsem příliš ohromená na to, abych se pohnula.

„Tak chceš něco?“ zeptá se Lola úplně nevzrušeně. Když na ni jen nechápavě zírám, luskne mi prsty před obličejem. „Haló, Víví?“

Pořád nic.

„Takže tentokrát sprite, ne?“ Beze slova přikývnu a Lola nám oběma objedná. Když o chvíli později vezme sklenice z baru, věnuje panu Jsem-příliš-krásný-abych-byl-skutečný úsměv. „Díky.“

„V pohodě. Jste tu poprvé?“ Ležerně se opře o pult a pozoruje nás.

Tak jo, je to jasné. Ať jsem tvrdila cokoli, sním. Rozhodně. Tohle se ve skutečnosti nestává. Nebo možná ano, když člověk vyrazí ven s Lolou?

„Jo.“ Lola se na něj ani nepodívá. „Jdeš, nebo ještě něco chceš?“ zeptá se mě.

Co to do ní vjelo? Proč bychom měly odcházet, když mi vesmír pro jednu přejde?

Její strohé chování klukovi neunikne. Nezdá se však vyvedený z míry. Zvedne jeden koutek a pak se podívá na mě. Celé tři vteřiny si hledíme do očí. Jen tak. Nebeská modř se setká s hovínkově hnědou. To druhé je samozřejmě barva mých očí.

„Vivi? Jdeš?“ Lola náš kouzelný okamžik přeruší. Zničí ho, ale nemůžu se na ni proto zlobit, koneckonců jí vděčím za to, že vůbec nastal. Měla bych být vděčná. Za ty tři vteřiny, během nichž jsem směla nasát trochu vzduchu z jejího světa, ze světa ne-neviditelných.

Sotva Lolu dohoním, vysvětlí mi: „Mám tak zpocené ruce, že nám ve sklenicích taje led.“

„Chápu.“ Ještě nejsem připravená se se svým once-in-a-lifetime okamžikem v duchu rozloučit.

„Co se děje?“

Jak může být někdo tak všímavý jako Lola? Najednou se mi v hlavě všechno roztočí. „Nic.“

„Panebože, počkej.“ Podle toho, jak vytřeští oči, jí něco docvaklo. „Tobě se ten kluk líbil, vid’?“

Ohromeně na ni zírám. A přikývnu. Přiznávám, že já, Vivian, toužebně koukám po klukovi, který nejenže hraje úplně jinou ligu, ale jehož vesmír se s tím mým za normálních okolností ani nepotká.

„Do prdele, došlo mi to až teď. Nech mě to napravit.“

„Cože?“ Rozšíří se mi oči. „Lolo, po–“

Jenže to už mě mívá a vrací se směrem, odkud jsme přišly. Chce snad... Ne, nechce. Dobře, sakra, vážně chce. Pod kůží mi vibrují zelektrizované nervy, zatímco sleduju, jak Lola zamíří k cizinci, poklepe mu na záda a ukáže na mě.

Propadám se do země.

Jenomže zřejmě ne dost rychle.

Protože už jsou zase tady. Jeho oči. Přitahují mě jako magnet.

Pan Jsem-příliš-krásný-abych-byl-skutečný míří ke mně, svět kolem se rozpouští a možná se nakonec nikam nepropadám. Ani nesním. Já... umírám. Proto je tu takové světlo? A já jsem myslela, že mě oslepuje jeho krása.

„Tvoje kamarádka tvrdí, že ti dlužím drink.“ Usměje se pan Jsem-příliš-krásný... Sakra, ta přezdívká je na můj chaotický mozek moc dlouhá. Odteď musí stačit pan Nebeský. K téhle osudové chvíli se navíc dokonale hodí.

„Moje kamarádka?“ Lepší otázka by byla *Drink*? Nebo jestli si mě chce vzít. Jako věno můžu nabídnout hovínkově hnědé oči. Prý bývají věrné. A to už něco znamená.

Jen se pro sebe usměje. „Jaký drink to bude?“

Horečně přemýšlím, co odpovědět. Něco, co nebude trapné ani úplně mimo. Co by řekla Lola? Určitě by měla nějakou pohotovou odpověď! A kde vůbec Lola je?

„Neměl by zvát na drink spíš ten, kdo jen tak zmizel?“ Je to to nejlepší, co ze sebe dostanu. „Jako omluvu, myslím.“

„Teoreticky ano.“ Předstírá zamyšlení. „Ale gentleman nenechá nikdy krásnou ženu odejít bez boje.“ Omamně ke mně o krok přistoupí a přes vějíř zahnutých řas se na mě shora podívá. „A já bych svou chybu rád napravit.“

Tělem se mi rozlévá mravenčení. Jen taktak se ubráním otázce, co potom dělá právě u mě. U mě.

„Jak se jmenuješ?“

„Vivian. A ty?“

„Vivian,“ zopakuje a nespouští ze mě pohled dravce. „Živoucí.“

„C... cože?“

To, jak si mě s nakloněnou hlavou prohlíží a zvlhčuje si smyslné rty, ve mně vyvolává toužebné pnutí mezi nohama. „Zajímalo by mě, jak živá jsi, když ze sebe vydáš úplně všechno.“

S vyprahlým hrdlem na něj zírám. „Jsem nudná,“ vyklouzne mi.

„O tom pochybuju, Vivian.“ Pak se narovná do celé své výšky minimálně sto pětadesát centimetrů a ústa se mu zkroutí do křivého úsměvu. „Já jsem Pascal. Rum s colou?“

„Prosím?“

Úsměv se mu rozšíří. „Dobrá volba.“ To byla jeho volba, ne moje. Bože, proč mi tenhle dominantní styl můžu-mít-každou připadá tak sexy?

Ukročí stranou, pomalu se otočí k baru a pak se po mně ještě jednou ohlédne. Jako by čekal, až ho budu následovat. Oh, fuck... Přesně to dělá. Čeká. Až. Ho. Budu. Následovat.

A já jdu. Samozřejmě že jdu.

„Jak se ti tady líbí?“ zeptá se, sotva dojdeme k baru.

„Tady? Ehm...“ Zarazím se dřív, než přiznám, že nejsem žádná party girl. Buď cool! Buď jako Lola! Nebo jako kterákoli z nesčetných mladých žen kolem, se kterými by Pascal mohl mluvit.

Jenže on mluví se mnou. „Zatím je tu docela zábava.“ Zábava?! Naštěstí mou odpověď dál nekomentuje.

Když ke mně barman přisune studený rum s colou a Pascal zaplatí, čekám, že se každou chvíli zvedne opona a někdo zařve: „Napálili jsme tě!“ A všichni pak vyprsknou smíchy, protože se jim povedlo si ze mě vystřelit.

Ale nic z toho se nestane. Pascal dál věnuje pozornost mně. Blouzním snad v horečce?

„Omlouvám se. Myslím za Lolu. Nechtěla být drzá nebo tak. Jestli chceš, můžu ji najít.“

Proč. Jsem. Taková?

„Lola?“ Napije se. „Tvoje kamarádka?“

Přikývnu.

„Chápu.“ Kupodivu teď vypadá, jako by to vážně chápal. Jako by chápal všechno. „Myslíš si, že jsem vás oslovil, protože jsem chtěl flirtovat s tvou kamarádkou?“

Fuck.

„A nebylo to tak?“ Pro jednou jsem přímá. Bude lepší, když se nenechám unést nějakou hloupou představou a strhnu tu náplast co nejrychleji.

Pascal ke mně přistoupí blíž a já na půl vteřiny zadržím dech, jenže pozdě. Sakra, vůně jeho kořeněné vody po holení už si mě podmanila. S Daliinou zásadou nedělej-se-tak-snadno-dostupnou je konec.

„Ne,“ pronikne jeho drsný hlas do mé omámené mysli. Dvě malá písmena a všechno mimo naši pulzující bublinu najednou přestává být důležité.

„Důvod, proč jsem vás oslovil,“ zavrčí mi u ucha, „jsi byla ty, Vivian.“

A najednou jako bych jediným nádechem vstoupila do nového světa.

3.

O GHOSTINGU A GORILÁCH

O čtyři týdny dříve #Lola

„Jestli ještě dorazí, slibuju, že si koupím živou gorilu.“

„Je teprve pět minut po třetí. Má jen dvacet minut zpoždění, to se může stát. Třeba jí ujelo metro a vybil se jí mobil,“ namítnu, příznávám, poněkud chabě.

„Myslím, že té gorile budu říkat Charlie.“ Helena zabírá půlku lavičky, zatímco já sedím se zkříženýma nohama na čerstvě posekaném trávníku a pročítám své poznámky.

„Přestaň si ze mě dělat legraci! Vážně jsem myslela, že přijde.“

Helli pobaveně odfrkne. „Zlatíčko, nerada ti беру iluze. Fakt. Ale právě teď si připadám, jako bych musela své pětileté sestřenici vysvětlit, že Ježíšek neexistuje a její Nintendo Switch se dost pravděpodobně zaplatilo z účtu mého strýce.“ Než stačím cokoli říct, Helli pokračuje. „Přesto ti řeknu, jak se věci mají: Tvoje okouzlující spolubydlící se nemůže odtrhnout od svého nejdražšího a na schůzku s tebou zapomněla.“ Kamarádka si s povzdechem odfoukne blond pramen z čela. „Jak je možné, že znám Vivian líp než ty?“

Nezná. Jenom nechci svoji naději pohřbít úplně.

„Ještě ráno jsme si psaly.“ Koho se to svými argumenty sakra snažím obelhat?

„Ve světě zamilovaných představuje šest hodin celé desetiletí. Bože, kéž bych zase byla do někoho tak zabouchnutá, že bych zapomněla na celý svět.“ Helli nastaví tvář slunci, jako by se berlínská zoo proměnila v její osobní solárium. Přestože je teprve půlka června, teploty tomu směle odpovídají a na rameni už mám rudě pálící doklad. Vážně moc děkuju matce přírodě, že se u mé pleti nenechala vůbec ovlivnit italskými geny po otci. Už jen zbývá, abych měla zítra ráno na stehnech otisk školního bloku.

„Já bych radši měla hotový ten rozhovor,“ prohlásím a odfouknu z poznámek berušku.

„A právě tím pro mě jsi a navždy zůstaneš jedním z největších psychologických fenoménů.“ V Helliině hlase je tolik tragiky, že na celé tři vteřiny zapochybuju o svém životním postoji. (A tři vteřiny jsou docela dost pro někoho, kdo si myslí, že vynalezl pojem *přesvědčený singl*.)

„Ale vážně, Lolo, proč jste se měly sejít zrovna v parku? Když spolu bydlíte, dávalo by mnohem větší smysl udělat ten rozhovor u vás.“

„Díky za radu,“ zabručím. „Jako bych to už nezkoušela. Vivi skoro není doma a já doufala, že na oficiálně domluvenou schůzku se mnou nezapomene.“ Nebo že aspoň zvedne ten zasraný telefon!

„Nemůžeš si na rozhovor najít někoho jiného? Děti rozvedených rodičů je přece všude dost.“

V tom se tak úplně nemýlí.

„Statisticky vzato dnes končí rozvodem každé druhé manželství,“ vyletí ze mě automaticky.

„Tak vidíš. Co třeba tamhle ten malý tulák?“ Helli musela pootevřít oči, protože její natažená ruka neomylně ukazuje na chlapce, který si v dálce před námi kope do míče. „Padesátiprocentní úspěšnost je dar z nebes. Stačí tedy zajít za tím prckem a zeptat se, jestli si s tebou nechce promluvit o svém možném psychickém šrámu.“

„Moc vtipné.“ Stisknu rty, přejeďu pohledem rozházené listy a nakonec se na chlapce na trávníku zadívám. „Víš co? Kdybych měla dítě, nejspíš bych z něj nedokázala spustit oči ani na vteřinu.“

„Myslíš kvůli Penelope?“ Helli, překvapená náhlou změnou tématu, se posadí. „Ne, to bylo úplně něco jiného. Podle mě chtějí pachatelé pořádné výkupné. Neunesou jen tak nějaké dítě.“

Zamyšleně zavrtím hlavou. „To se mi nezdá pravděpodobné. Když jde o peníze, únosci se ozvou rychle, aby se k nim dostali, a ta dívka je pohřešovaná už dva týdny.“

„Bože, doufám, že ty chlapy, co to udělali, chytí.“

„Já taky.“ Když se znovu podívám směrem k chlapci, už po něm není ani stopy. Třeba ho přestalo bavit kopat si sám. Stejně jako mě přestalo bavit čekat. Zmačkám jeden list papíru a netrpělivě pohlédnu na displej telefonu. 15:21. Sedíme tu už přes čtyřicet minut. „Pojďme. Škoda té tvé gorily.“ A mého dotazníku. Naivní naděje se mi v břiše stáhla v těžký, studený uzel.

„Můj domácí stejně žádná zvířata nepovoluje,“ prohlásí Helli a popadne kabelku.

Slunce kreslí na cestu světlé skvrny a všechno zalévá zlatou září.

„Mrzí mě, že jsem tě sem zbytečně táhla,“ zamumlám.

„Mně se omlouvat nemusíš.“ Helli mávne rukou. „Když už, tak se omluv těm roztomilým minišatům, které mi nejspíš někdo vyfoukl. Na internetu jsem viděla, že jsou teď ve slevě, a chtěla jsem si je dnes odpoledne koupit.“

„Jak tě znám, zítra objevíš lepší.“

„Ani se neodvažuj na něco takového pomyslet! Ten střih byl dokonalý. Můj výstřih v nich vypadal jako hrud' Marilyn Monroe v nejlepších letech.“ Dramaticky protočí oči.

„Můžeme se podívat, jestli je tam pořád mají. Třeba budeš mít štěstí a ony počkají na tebe a tvoje prsa.“

„Možná. Anebo nějaká vyšší moc chtěla, abychom si zašly na zmrzlinu, protože už se nepotřebuju vejít do šatů velikosti osmatřicet.“ Helli se zazubí. „Víš, když se na to člověk podívá takhle, zachránila jsi mi léto.“

„Aspoň něco.“ Přesně v tu chvíli mi zavibruje telefon. Na okamžik doufám, že je to Vivi, ale místo ní se papà ptá, jestli můžu zítra přijít do knihkupectví o hodinu dřív.

Papà

Ale nestresuj se tím, prosím, il mio tesoro.

Studium má vždycky přednost.

Pocit viny se mi zabodne do hrudi jako šíp. Už víc než půl roku jsem nebyla na jediné přednášce, a jako by to samo o sobě nebylo dost zlé, ještě kvůli tomu lžu právě svému papà. Zprvė proto, že mu za žádnou cenu nemůžu říct pravdu, a zadruhé proto, že tenhle stav brzy skončí. Rozhovor se totiž stane základem mé první seminární práce za devět měsíců.

Odpovím mu ještě za chůze.

Lola

Tutto bene, papà. Stačí ve dvanáct?

Sotva klepnu na *Odeslat*, rozsvítí se upozornění z Instagramu. Vivi přidala nové story. Ani ne o pět vteřin později mám načtený její profil; zelený kroužek prozrazuje, že příspěvek je viditelný pouze pro blízké přátele.

Helli mi za chůze zvědavě nakoukne přes rameno. „Tak co?“

„Vsadím se, že je to kvůli Pascalovi,“ zabručím. „Nesmí zveřejnit žádnou fotku, na které je ho pořádně vidět.“

„Prosím?“ Helli vyletí obočí vzhůru. „Kdybych vypadala jako on, ukazovala bych se celému světu. A ideálně nahá. Normálně sice na blondáky nejsem, ale vidělas ty jeho modré oči?“

Její poznámku ignoruju a klepnu na bublinu se story. Na fotce – obyčejném selfičku – sedí Pascal a zářící Vivi v kavárně, ona má přitom hlavu opřenou o jeho rameno.

„Je hnusné, když řeknu, že jsem nečekala, že si ti dva spolu začnou?“

„Je.“ Rychle telefon odtáhnou a Instagram zavřu.

„Měla Vivian už někdy předtím kluka?“

„Nevím.“ O svých milostných životech jsme se zatím moc nebavily.

„No,“ Helli se do mě zavěsí, „každopádně vypadá šťastně.“

Ano, to vypadá. A to je přece jediné, na čem záleží.

* * *

Uprostřed berlínského ruchu je velký balkon, který patří k našemu bytu, něco jako výhra v loterii. Zábradlí obrůstají bujné šlahouny vinné révy a oddělují nás od ulice; tvoří jakousi zelenou hradbu vzdorující šedi města. Zahradní nábytek patří Vivian. Tvoří ho malá pohovka s opotřebovaným čalouněním, světlý dřevěný stolek (skvrny od kávy nesmyl letní déšť ani naše důkladné drhnutí) a dvě vratké židle. Světelné řetězy, které s révou čím dál víc srůstají, jsou zase moje práce. I ve dvaceti osmi stupních vedra jejich teplé světlo působí na pozadí balkonu dokonale.

Právě jsem rozložila talíře, když na chodbě zaslechnu cinkání klíčů. Úlevou vydechnu. Vivi přichází jen o půl hodiny později, než měla.

Vzápětí se ozvou kroky, pak „ahoj, už jsem doma“ a nakonec se moje spolubydlící objeví v kuchyni. Alespoň si myslím, že je to Vivi, protože mi chvíli trvá, než ji poznám.

„Páni!“ vyklouzne mi.

„Tak co tomu říkáš?“ Otočí se dokola, aby mi předvedla nový účes. „Úplně jiný člověk, co?“

„Vypadáš skvěle.“ Hnědé vlasy má podstatně kratší, skoro po ramena, a místo ofiny jí do tváře měkce padají lehce sestříhané prameny. Také barva je tmavší, téměř černá, což jejímu vzhledu dodává ještě výraznější rysy.

„Už jsem se na tu nudnou hnědou nemohla dívat. Nejdřív jsem neměla odvahy, dokud Pascal neřekl, že mi to určitě bude slušet.“

Chápu. Co řekne Pascal, se mezitím stalo jakýmsi nepsaným zákonem.

„Kadeřnice mi dala přesné instrukce. Správný šampon, masku... Netušila jsem, že mytí vlasů může být takový proces.“

„Hlavně si nenech vnutit žádné předražené přípravky,“ varuju ji. „Naslibuji ti hory doly a nakonec z tebe jen vytáhnou peníze.“

„Jo, ty krámy jsou příšerně drahé. Za účes a přípravky jsme utratili skoro šest set eur. Naštěstí mi Pascal peníze půjčil. Dokonce mi je chtěl dát, ale já mu je brzo vrátím.“

„Páni, to je docela štědré,“ poznamenám. „Neplatil ti nedávno i nové oblečení?“

„Jo, ale říkal, že z toho taky něco má.“

„Z toho, jak vypadáš?“ Musím se pousmát.

Moje spolubydlící si projede vlasy rukou, nechá lesklé prameny proklouznout mezi prsty a pak si je ležerně zastrčí za ucho. „Sám má něco z toho, když vypadám dobře a cítím se spokojeně. Ale jak jsem řekla, stejně mu to vrátím.“

Pak se skloní a nakoukne do trouby. Čekám radostný úsměv, protože lasagne jsou Vivianino nejoblíbenější jídlo, a tak mě poněkud zaskočí, když jen suše pronese: „Tys vařila?“

„Jo. Říkala jsem si, že bychom potom mohly projít ten rozhovor. Vážně bych ho ráda dodělala.“ Po odpoledni stráveném s Helli ve městě a dvou kopečcích citronové zmrzliny mi už zrušená schůzka v parku nepřipadá ani z poloviny tak hrozná.

„Aha, jasně. Sakra, úplně mi to vypadlo.“ Víví se provinile zašklebí.

„Já vím,“ odpovím o něco rychleji, než bych měla. „V pohodě! Máme dost času a nejdřív se stejně najíme. Prostřela jsem venku.“

Víví přikývne a vyjde kolem mě na balkon. „To je krása! Vypadá to tu útulně.“ Hlas má jasný, skoro až příliš důrazný, a nervózně přejeďe prsty po rámu dveří, jako by se potřebovala něčeho přidržet. Její radost působí tak nějak předstíraně.

Když o deset minut později položím na stůl kouřící pekáč, Víví si vezme malou porci.

„Měla jsi hezký den?“ zeptám se a zkoumám jí tvář. Úsměv na rtech působí povrchně. Jako tenoučká nakreslená linka, kterou by laciná guma během několika vteřin dokázala smazat.

„Moc. Jenom jsem trochu vyčerpaná,“ zamumlá a nimrá se v jídle. „Pustíme se do rozhovoru, jo? Zítřka ráno už mám něco domluveného.“

„S Pascalem?“ zeptám se a ukrojím si další kousek lasagni.

„Ano,“ odpoví stroze.

„To je fajn! Takže se zase vídáte častěji?“ Nedávno se Víví zmínila, že na ni teď má méně času.

„Ujde to. Právě teď je všechno trochu hektické.“

„Jestli chceš, můžeš ho někdy pozvat k nám. Když tu budu, myslím.“ Trocha zvědavosti snad není zakázaná. Zatím mám dojem, že se přede mnou oba až příliš schovávají.

„Udělám to. Tady máš otázky k rozhovoru?“ Pohlédne vedle mě na školní blok, který jsem položila na volnou židli.

„Přesně tak. Na nic, co ti bude připadat příliš osobní, odpovídat nemusíš. I když přepis rozhovoru nakonec stejně nebude číst nikdo kromě mé vyučující. Jestli ti to nevadí, dělala bych si hlasové poznámky.“

Víví sotva zřetelně přikývne.

Odsunu talíř a přitáhnu si místo něj blok. „Klidně dál... ehm... jez.“ Zatím snědla jen pár soust.

Doprostřed stolu položím telefon a začnu Vivian předčítat první otázky. Ona sice odpovídá, ale po celý rozhovor působí duchem nepřítomně.

Když skončíme, na chvíli se odmlčím a odsunu poznámky stranou. „Je u tebe opravdu všechno v pořádku?“

„Ano, jasně.“ Víví opatrně položí vidličku na talíř. „Tedy vlastně ano. Jenom... Cestou domů už jsem jedla s Pascalem.“

„Aha.“ To zřejmě vysvětluje to nimráni v lasagních. „Proč jsi nic neřekla?“

Víví sklopí pohled ke stolu. „Nechtěla jsem tě zklamat.“

„Ale prosím tě! Kde jste byli?“

„V korejské restauraci.“

„Nemívají v úterý zavřeno?“

„Ne.“ Když se na ni zmateně podívám, dodá: „Tedy vlastně jsme byli jinde.“ Zdá se, že sama postřehla, jak se zamotává do vlastních slov. Každopádně najednou začne máchat rukama, až málem převrhne sklenici.

Na poslední chvíli ji zachytím a zabráním středně velké pohromě. „Až Pascala někdy pozveš k nám, tak bude lepší, když se předem nenajíte. Jinak budu muset lasagne zase spořádat sama,“ pokusím se celou situaci odlehčit.

„Zeptám se ho, slibuju.“ Váhavě si olízne rty. „Ale možná to chvíli potrvá. Teď bývá často pryč a nechci ho ještě víc stresovat. Poslední dva týdny trávil vždycky nějakou dobu v Hamburku u sestry.“

„On má sestru?“ Přestože spolu chodí už skoro tři měsíce, nevím o Pascalovi téměř nic. To je určitě jeden z důvodů, proč k němu cítím nedůvěru. Čím méně člověka známe, tím hrozivější nám připadá. Studie ovšem ukázaly, že lidé s vyšší hladinou testosteronu obvykle reagují na cizí lidi podezřavěji než ostatní. (Jedna z posledních přednášek, které jsem navštívila, byla z evoluční psychologie.)

Vivi přikývne. „Jsou si hodně blízcí. Jeho sestra teď prochází opravdu těžkým obdobím. Ona...“ Několikrát za sebou polkne. „Nedávno přišla o dítě. V sedmém měsíci. Autonehoda. Je pochopitelné, že se Pascal musí nejdřív postarat o ni. Zvlášť když její partner řídil a dlouho pak ležel v nemocnici.“

Po jejích slovech mi vyschne v ústech. „To je hrozné. Vy dvě už jste se poznaly?“

Vivi zavrtí hlavou. „Ne osobně. Byla jsem u toho, když spolu telefonovali a on se to dozvěděl. O té nehodě dokonce vyšel článek.“ Vytáhne telefon, odemkne displej a několikrát na něj klepne, než mi ho strčí pod nos.

„Rodinný výlet skončil velkým neštěstím. Žena při těžké dopravní nehodě přišla o nenarozené dítě,“ přečtu si potichu. Zírám na fotografii pod titulkem – policejní auto na okresní silnici – a přemýšlím, jaké asi je něčím takovým si projít. Když se pokusím zahrát detaily, které se mi nevyhnutelně objevují před očima, sevře se mi žaludek.

„To poslední, co teď potřebuje, jsou cizí návštěvy. Myslím, že má Pascal špatné svědomí, protože na mě měl málo času. Alespoň to dnes říkal u kadeřníka.“

„Míně času? Vždyť jsi s ním pořád,“ namítnu podrážděně.

„Ano, samozřejmě, ale už ne bez přestávky. Což je úplně normální.“

Svraštím čelo. Kdyby se někdo ptal mě, řekla bych, že ode dne, kdy se poznali, se vídají nepřetržitě. Vivi se většinou vrací do bytu jen večer přespat, někdy až v noci.

„Tak jste aspoň prožili hezké odpoledne,“ řeknu, protože se našimi odlišnými představami o tom, co znamená „trávit spolu hodně času“, nechci dál zabývat. Určitě je to tak, jak říkala Helli. Ve světě zamilovaných platí jiný čas. Pět minut bez toho druhého je tam totéž co pět týdnů.

„To rozhodně. Chtěl prostě, abych se cítila dobře. Víš, že jsem si často nebyla jistá, jak si mám vlasy upravovat.“

„To je pravda. I když jsi spíš uvažovala, že si je necháš ostříhat úplně nakrátko.“ Před pár týdny jsem objevila jeden hloupoučký filtr a spolu s Vivi jsme pak vyzkoušely snad všechny účesy.

„To byl jen takový nápad. Pascal říkal, že tohle mi bude slušet mnohem víc.“

„Chápu.“ Pomalu přikývnu a znovu si její vlasy prohlédnu. Sedí k ní, i když si na tu změnu budu muset zvyknout.

Teď se kousne do rtu. „Ehm, a kvůli dnešku... Nezlob se, že jsem tě hned dvakrát nechala čekat. Opravdu mě to mrzí.“

„Už jsem na to zapomněla,“ zamumlám, sklouznu ze židle a obejmu ji. „Nejdůležitější je, že se máš dobře a jsi šťastná. A to jsi, že?“ Můj hlas zní vlastně jako vždycky. Až na nádech pochybnosti, který najednou nedokážu potlačit.

„Moc,“ vyhrkne rychle, téměř horečně. Skoro jako by se bála, že o vteřinu později by její odpověď mohla znít jinak.

17. listopadu (o tři a půl roku dříve)

#Vivi

Milý deníčku,

je pozdě a už dávno bych měla spát. Moje tělo je k smrti unavené, zato hlavu mám dokonale vzhůru. Možná jsou zdánlivé protiklady taková moje životní specialita. Protože upřímně: V poslední době si čím dál častěji říkám, jak může být někdo, jehož hrudník je tak těžký, jako by se v něm převalovaly Sisyfovy balvany, zároveň neviditelný. Neviditelný pro ostatní, myslím. (Dobře, mluvím hlavně o Danielovi.)

Někdy si myslím, že v den mého narození se něco vychýlilo z rovnováhy a už sedmnáct let se to nedokáže vrátit na správnou dráhu. V poslední době se často přistihnu, jak sním s otevřenýma očima (a všechny sny se týkají Daniela). Bože, kéž by si mě aspoň všiml. Opravdu všiml, chápeš? Nedávno kolem mě prošel, když přecházel do jiné učebny, pohlédl mým směrem a pak... se jednoduše podíval skrz. Jako by ta divná holka z jeho dějepisného semináře (it's me) byla jen vydýchaný vzduch na školní chodbě.

Přemýšlím, jaký smysl má moje existence, když na ničem, co dělám, nezáleží. Možná nejsem nic víc než komparzistka, kterou si vymyslela nějaká vyšší moc, aby život hlavní postavy příběhu nepůsobil příliš prázdně?

Nevím. Pro mě je každopádně jisté jedno: Ať tenhle scénář napsal kdokoli... Kéž by tu sračku po první epizodě zrušili.

4.

BOXERKY A HRANICE

O dvanáct dnů dříve #Lola

„Lolo, zlatíčko, co tady děláš?“

Dnes je dobrý den, protože moje matka si nejen hned napoprvé vzpomene na moje jméno, ale navíc je překvapivě rychle u dveří. Její hubené, tak křehké tělo vězí ve vybledlé šedé noční košili, která jí na ramenou sedí trochu nakřivo, jako by si ji ve spěchu přehodila přes hlavu. Na nohou má měkké bačkory, jejichž látka se na okrajích už třepí. Táta jí dnes ráno zřejmě nestihl pomoci s převlékáním. To nevadí. Jsem ráda, že mu můžu s péčí o maminku pomoci.

„Ahoj, mami. Podívej, přinesla jsem ti léky.“ Podám jí krabičku. Úsměv, který mi zaznívá v hlase, je výsledkem mnohaměsíční práce, abych se s tím, co se děje, smířila.

Když přijmeme svou bolest, uděláme první krok k uzdravení.

Je to dokonale vyčpělá fráze, kterou jsem si přečetla v knize o vyrovnávání se se ztrátou a zármutkem.

Vím, že zní morbidně mluvit o ztrátě, když je člověk, kterého oplakáváte, vlastně pořád ještě tady. Jenže ve skutečnosti tu svým způsobem už není. Moje matka není ničím jiným než vězeňkyní ve vlastním těle.

„Léky?“ zeptá se.

„Pro tebe. Pomůžou ti cítit se lépe. Předepsal ti je doktor.“

„Ach ano, jistě,“ prohlásí, ačkoli její překvapený výraz prozrazuje, jak málo si pamatuje. Podívám se na její úzká ramena, lehce shrbená dopředu, a všimnu si, jak neklidně přejíždí prsty po hraně dveřního rámu. Bolest, která se mi v takových chvílích zarývá do hrudi, je důkazem, že pocity vždycky přicházejí ve vlnách. A ty vám jednou jen lehce omývají chodidla, zato jindy hrozí, že vás úplně strhnou.

„Máš určitě všeho dost, ale chtěla jsem se přece jen podívat, jestli ještě něco nepotřebuješ.“

„Ne, ne.“ Zavrtí hlavou, ale ten pohyb je pomalý, téměř nepřítomný, jako by každé slovo musela pracně dolovat. „Zvládám to.“ Jistě. Tohle by mi tvrdila i tehdy, kdyby se už nedokázala sama otočit v posteli.

„Dobře. Tak si jen spolu rychle vezmeme prášky? Dneska jsem byla hrozně dlouho sama a potřebovala bych chvíli společnost.“ Tenhle trik funguje v devíti případech z deseti.

„Samozřejmě, zlatíčko. Pojď se mnou do kuchyně!“

Studenými prsty mě vezme za ruku a opatrnými kroky mě vede chodbou. Její šourání se tiše rozléhá po prknech. Vzduch tu voní starým nábytkem a něčím, co jsem nikdy nedokázala pořádně určit. Přesto mám tu vůni ráda, připomíná mi všechny okamžiky předtím, než maminku postihla časná demence.

„Je dobře, že jsi tady. Mám totiž pro tebe dárek.“ Postaví na kuchyňský stůl košík s vlnou a vykouzlí z něj tři háčkové náramky. Přesně vím, co bude následovat. Tenhle rozhovor vedeme asi třikrát týdně.

„Pamatuješ? Minulý rok jsi takové hrozně chtěla. Celou dovolenou jsi nosila jeden řetízek.“

Léto, o kterém maminka mluví, bylo před patnácti lety. Bylo mi tehdy osm, skoro devět.

„Páni, jsou nádherné. Je od tebe moc hezké, že na mě myslíš.“ Krátce po její diagnóze před dvěma lety jsme se ji snažili konfrontovat s realitou a upozorňovat ji, že zapomíná.

Ne, dnes už jsi třikrát vysávala.

Ano, než strčíš lžičku do jogurtu, musíš sundat víčko.

Poměrně rychle jsme si ale všimli, že tím všechno jen zhoršujeme.

„Pokud chcete, aby vaše matka trpěla co nejméně, nedávejte jí najevo, že je něco jinak! Dovolte jí žít v jejím světě.“ Nějak tak to doktor řekl, zatímco táta bojoval se slzami a já v sobě musela sebrat všechnu sílu, abych ho neztratila v jedné z těch emočních tsunami také.

„Jsi opravdová umělkyně.“ Vezmu si jeden z náramků a prohlížím si žlutou přízi, spletenou do důmyslného vzoru. Její náramky už mám ve všech barvách. Nedávno jsem Vivi nabídla, ať si jich několik vezme, protože je stejně nemůžu nosit všechny.

Mamince radostí lehce zrudne tvář. „Žlutá je přece tvoje oblíbená barva.“

Před lety skutečně byla, ale mám ji ráda i dnes. Mám ráda všechno, co mi po mamince zůstává. „Pomůžeš mi ho nasadit?“

Omotám si náramek kolem zápěstí a pozoruju, jak mi ho maminka zavazuje a rozvážně při tom naklání hlavu ke straně. Někdy mi připadá, jako bychom seděly vedle sebe na pohovce a dívaly se na film. Zatímco ona ho sleduje poprvé, já už umím odříkat jednotlivé scény z paměti.

„Sluší ti! Děti ve škole budou koukat!“

„Ano, budou. Mám tě ráda, mami,“ řeknu tiše a přejeďu prsty po náramku. „A teď si vezmeme ty prášky, ano?“ Přikývne a já sáhnu po malé krabičce s léky na kuchyňské lince. „Tady, jeden po druhém.“

Maminka si vezme první tabletu a spláchne ji douškem vody. Sedím s ní v kuchyni ještě další půlhodinu, než se rozloučím.

Cestou domů leje jako z konve a mně připadá jako ubohá ironie, že se počasí zlomí právě ve chvíli, kdy úplně promočená vstoupím do bytu.

Když nemůžu najít své jediné krátké tepláky, zamířím rovnou do koupelny. Otevřu dvířka sušičky a udeří mě teplý, suchý vzduch. Čekám, že narazím na tepláky, ponožky a známé kalhotky, ale překvapeně místo nich vytáhnu dvojce boxerky. Jedny jsou zářivě modré, druhé tmavě šedé. Na dotek jsou měkké, lehce nadýchané, jako by se dosušily teprve před chvílí. Odkdy Vivi pere Pascalovo prádlo a kde jsou sakra moje věci? Horečně prohmatám buben. Samá XXL trička, která jsem v životě neviděla. Jinak nic.

Popadnu telefon a napíšu spolubydlící zprávu.

Lola

Chtěla jsem uklidit svoje prádlo, ale nemůžu ho najít. Dala jsi ho stranou?

Odpověď přijde, až když už své oblečení objevím v koši vedle vany. Úhledně poskládané. Přeložený je dokonce i nepatrný kousek látky mých kalhotek.

Vivi

Pascal se tu na skok zastavil. Řekla jsem mu, že si u nás může vyprat. Pračka u nich v domě je rozbitá. Tvoje věci jsou myslím ještě v koupelně.

Při čtení jejích slov se mi na jazyku rozlije mdlá pachut'. Vivianin přítel vytáhl moje prádlo a poskládal ho? Pohled mi znovu sklouzne ke koši. Který chlap skládá prádlo takhle pečlivě? A do prdele, proč zrovna moje kalhotky?

Lola

Hm. Už jsem je našla. Upřímně mi připadá trochu divné, když se mi cizí muž jen tak přehrabuje ve věcech. Mohla by ses mě příště předem zeptat?

Posadím se na zem do tureckého sedu a začnu věci vyklízet. Vtom mi do rukou padnou jasně červená tanga, která jsem nikdy předtím neviděla. Ne že bych byla upjatá nebo tak něco, ale většinou nosím spodní prádlo, které zakrývá zadek, protože jinak podle mě musí škrtit mezi půlkami. Patří snad tenhle nález Vivian?

Skromné množství látky mi sice připadá nezvykle sexy a moje spolubydlící se obléká spíš sportovně, na druhou stranu by Vivi nebyla první ženou, která si kvůli novému partnerovi koupila spodní prádlo.

Když vyměním promočené kraťasy za tepláky a uložím prádlo do skříně ve svém pokoji, rozhodnu se položit kalhotky Vivi na psací stůl. Stejně to děláme i s dopisy nebo balíky.

Pokoj mé spolubydlící je o něco větší než můj, zato podstatně tmavší, za což ani tak nemohou menší okna jako spíš tmavě zelená stěna, nacházející se hned naproti vstupu.